

15/03/2005

"יש לי תחושה חזקה שכבר נצחנו", אמרתי ליהונתן כאשר ביקרתי אותו בכלא, יום לפני הדיון בבית המשפט לערעורים. יהונתן ואני הגענו למסקנה כי התחושה הפנימית שלי של נצחון היתה בעצם מסר משמיים להבטיח לנו כי בלי קשר לתוצאות הדיון בבית המשפט של מטה, השופט האמיתי יושב במרומים.

לאור נסיונו המר של יהונתן בעשרים השנים האחרונות בבתי משפט אמריקנים, קיוויתי שהפעם יהיה שינוי. ואכן כך היה.

בפעם האחרונה שהיינו בבית המשפט (2.9.03) היה נסיון ליצור רושם של נטרליות. הפעם אפילו לא ניסו. יכולתי לחשוב שהדיון מתנהל בבית משפט ישראלי, כאשר לעג, שחצנות, סרקזם, ובזו גלוי הם כלי העבודה הרגילים של השופטים בבית המשפט העליון.

התרשמתי במיוחד מהופעתם של עורכי הדין של יהונתן, אליוט לאוואר וג'ק סמלמן. יהונתן ואני הנחנו כי כמו תמיד הם יצטיינו בהופעתם, אך הם עלו על כל ציפיותינו. למרות מה שניתן לכנות בזו גלוי מצד השופטים, לאוואר וסמלמן לא החמיצו דבר והתמודדו באתגר באופן המקצועי ביותר.

ללאוואר וסמלמן הוקצבו כעשר דקות לכל אחד להצגת הטענות בעד שתי בקשות. הם בחרו לשמור שתי דקות כל אחד להכחשה. לאוואר הציג את הבקשה לעיין בתיק ההרשעה של יהונתן, כי למרות שלעורכי דינו של יהונתן יש אישור בטחוני, לא ניתנה להם גישה אליו. סמלמן הציג את הבקשה לדיון בראיות כדי לתמוך בבקשתו של יהונתן לשנות את עונשו.

בשמונה הדקות שנתרו, לאוואר וסמלמן התמודדו עם השופטים, שנהגו כאילו הם שייכים לפרקליטות. השופטים הקפידו למנוע מעורכי הדין כל נסיון להתייחס לעובדות. אך למרות שכל טענותיהם זכו לבזו ולעג, לאוואר וסמלמן התנהגו במקצועיות ובכשרון רב. הופעתם היתה קידוש השם אמיתי.

יתכן שהשופטים חשו שמדובר בגורלו של אדם, אך בוודאי לא הראו סימנים לכך. את גישת בית המשפט אפיינה ההערה האחרונה של השופט הראשי. הוא הסביר כי מאחר והוא מצפה לאי סדר באולם המשפט בסיום הדיון, הוא נוקט בצעד לא רגיל ומכריז על הפסקה קצרה כדי לפנות מהאולם את כל הנוכחים. היה זה עוד עלבון לתומכיו של יהונתן.

יהונתן ואני גאים בהופעה האצילית והמקצועית של לאוואר וסמלמן, ומאוכזבים שוב מהתנהלות בית המשפט, המוכיחה לעג לצדק. אנו תוהים כיצד הנשיא בוש יכול להמשיך להציג את ארה"ב כסמל הדמוקרטיה והצדק.

אנו נזכרים בדבריו של דניס רוס, מי שהיה פעם השגריר המיוחד של ארה"ב למזרח התיכון. בספרו החדש "השלום החסר", רוס מבהיר כי העונש שנגזר על יהונתן הוא בלתי סביר וכי מן הראוי לשחררו ללא תנאי. בכל זאת, ממשיך רוס, יהונתן הוא קלף מיקוח לאילוצה של ישראל להסכים לויתורים חד-צדדיים, ומפאת חשיבות הדבר, אי אפשר לשחרר את יהונתן מטעמי צדק בלבד.

במקרה של יהונתן הפוליטיקה קודמת לצדק.